

החברותא

בס"ד ערש"ק פרי' לך-לך י"א חשוון תש"ע

החברותא בשאנן פנימי לחברים גליון מס 366

פנינים יקרים

ויאמר ה' אל אברם (י"ב, א) אמר בעל חדושי הרי"ם: החסידים משתוקקים שיהיה להם רבי, ולמה לא תהיו משתוקקים לבקש שיהיה לכם ג' מדות הללו 'עין טובה' 'רוח נמוכה' ו'נפש שפלה' ואז תהיו מתלמידיו של אאע"ה, והוא יהיה לכם הרבי?!

לך מארצך (י"ב, א) איתא במדרש: הה"ד מי יתן לי אבר כיונה אעופה אשכונה וכו' היונה הזו בשעה שהיא פורחת היא יגיעה קופצת וכו', בגמ' איתא שבני ישראל נמשלו ליונה, היינו שבני ישראל כמו יונה שאין לו מנוחה שלימה.

לך... אל הארץ אשר אראך (י"ב, א) אין אדם יכול לבא לזה האור המאיר השופע עליך כי אם בהחלף ומוציא עצמו מהגופניות שלא ישמע ולא ירגיש בהנאות ותאוות העולם הזה כדרך הרשעים שהולכים תמיד בלכלוכים וכד' אלא יהיה תמיד דבוק בהשם יתברך.

לך מארצך (י"ב, א) פרש"י: להנאתך ולטובתך, והנה אח"כ וילך אברם כאשר דיבר אליו ה', משמע שהלך רק לשמו יתברך ולא להנאתו, וי"ל הענין דהרי כוחות הנפש מעורבים עם הפסולת המבלבלים אותו בעבודת ה', הדרך הנכונה לילך בתומו אע"פ שעדיין אינה נקיה מתערובת הרע עד שהשי"ת ברוב רחמיו יעמידנו בנסיון גדול שיהיה מוכרח לקבל עליו עול העבודה ביותר חזק ואז שמתברר בעצמו חלק הרע שלא היה יכול לברר קודם הנסיון. זה מש"כ ה' לאברם לך לך להנאתך וטובתך אע"פ שיש בה תערובת רע של הנאת עצמך. אעפ"כ אל תסתכל על זה והמשך ללכת בתמימות כאשר דיבר ה' וד"ל.

ואעשך לגוי גדול וגו' (י"ב, ב) פרש"י: לגוי גדול זהו שאומרים אלקי אברהם. אברהם השריש מדת האמונה וזהו מגן אברהם וגדולה האמונה המגעת עד כסא הכבוד מפני שהוא למעלה מהשגתנו ע"כ מגעת עד מקום שהוא בלתי מושג, כמש"כ ואמונתך בלילות וכן נאמר ואמונתך סביבותיך היינו באמונה מסובבים איתך כביכול עד למעלה מהשגתך.

ויקח אברם את שרי אשתו וגו' ואת כל רכושם אשר רכשו ואת הנפש אשר עשו בחרן וגו' (י"ב, ה) יש להבין מה צריכה תורה להודיע שאברהם לקח את כל רכושו, הרי הרכוש הגשמי הוא הבל, הסבר הדבר הוא שכל מה שעשה אברהם נפשות לה' זה היה ע"י שהאכיל והשקה את האנשים ולימדם לברך ולהודות לה', נמצא שממונו היה חשוב לו מאד שבאמצעותם קירב נפשות להשי"ת.

ויסע לוט מקדם (י"ג, יא) רש"י בשם מדרש אנדה: הסיע עצמו מקדמונו של עולם אמר אי אפשר לא באברם ולא באלקיו ע"ש. בענין לוט נרמז כח אמונת צדיקים כאשר היה לוט מקושר באברהם הלך עמו וכאשר נפרד ממנו אמר אי אפשר לא באברהם ולא באלקיו כי אם ניתק מאמונת הצדיק ניתק גם מאמונת ה'.

אם מחוט ועד שרוך נעל... ולא תאמר אני העשרתי את אברם (י"ד, כ"ג) אברהם אבינו ע"ה הרים ידו אל ה' ואמר לכל יד ויד. אל תאמר אני העשרתי את אברם שלא יחשבו הידים כי הם עשו מאומה רק נעשה הכל מאת השי"ת.

ויאמר אברם הן לי לא נתת זרע וגו' (ט"ז, ג) ויש להבין למה דאג אברהם ראש המאמינים על הזרע, אלא שהצדיקים לא מאמינים בעצמם כי חוששים הם שמא חטאו בשגגה, ושמא ובגלל חטאיו נמנע ממנו הזרע שהובטח. (וכן אמרו בב"ר על הפסוק ויירא יעקב מאד שמא יגרום החטא. אפילו לאחר שהובטח, ועיין בפרי הארץ שמא יגרום החטא שיסמוך על עצם ההבטחה).

והאמין בה' ויחשבה לו צדקה (ט"ז, ו) אברהם אבינו חשב לו לצדקה מאת השי"ת מה שהשפיע לו אמונה. (הר"מ מקובריץ)

האשק שיחת הרא"ש ז"ע א' י"א א' דחלה"א סוכות תשל"ב ה'אבא ל'פס"ט ז"א א.א.

הצדיק, כל הרשעה כולה כעשן תכלה כי תעביר ממשלת זדון מן הארץ, ונתחיל לחיות באותה בבחינה כמו הצדיק אמת. ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד.

ובשביל העבודה הזו צריך להיות מקושר ל"חציו לה"י ללא הרף עין. אין הרף עין שהוא לא צריך את ההתקשרות הזו. אין זאת אומרת שכל אחד צריך להיות כל הרף עין כזו התקשרות, כי לא כ"כ בקלות מגיעים לזה. זו עבודה של עשרות שנים. וזה תפקיד קשה מאד להתפשט מהמציאות של עצמו לגמרי ולחיות במציאות של ביטול גמור והתקשרות בבחינת תבנית גולם. אלא מה, העבודה הזו נועדה לכל אדם בעולם שעוברת אצלו נשימה כזו. זה יכול להיות פעם ביום, או פעם בשבוע, או פעם בחודש, אבל באותה נשימה שיחיה עם זה. וכאשר הוא חי עם זה נהיה אצלו ביטול כמו צדיק אמת, והוא מקבל את ההתקשרות של הצדיק אמת. וכל הניצוצות שלו שנדחו חוזרים בחזרה להתלכד, והצדיק אמת משתעשע אתם בנשימה הזו. וזה עושה רושם בכסא הכבוד. מזה נהיה בחינת רגל רביעי - מלכות בית דוד.

אמנם באותה נשימה כאשר מגיעה הבחינה הזו זה לא יכול להיות רק עם נסיון. ועל כן האדם צריך לעבוד על עצמו שכל הזמן יהיה מונח בפחד ולא יאבד את היסוד שלו. כי בזמן שהוא מגיע לכזה מין נסיון והוא צריך להגיע לבחינה הזו של צדיק אמת, הרבש"ע שולח לו בכל נשימה כל מיני סיבות שיחזקו אותו שלא ישבר מזה, ותמיד יהיה בהתעוררות שרוצים ממנו משהו, ולא יגיע לבחינה של "רשעים מלאים חרטות". כי זה שמדמה בנפשו שמה שהוא פגם הוא לא ישוב עוד, הוא שוכח שהוא תולעת ולא איש, והוא שוכח שהוא חרפת אדם ובזוי עם, הוא רק זוכר שהוא מציאות, ויש לו כח, ומחר לא יעשה את הדבר הרע הזה. כל זה מכיון שאינו זוכר את המציאות שלו שהוא תבנית גולם.

לכן צריך האדם לעבוד לא לשכוח את מציאותו.

במשך הדורות היו נשמות שעבדו על עצמם בבחינה של תבנית גולם. כי אנו רואים שיש אפשרות לחיות בעולם עם מציאות הקדושה, בלעדיהם לא היה לנו קיום. מוכרח מזה שהיו כאלו נשמות שהפקירו את עצמם, וחיו בסכנה הכי גדולה - הם נתנו את כל עצמותם - עד שהגיעו לבחינה של תבנית גולם. בזכותם יש לנו קיום בכל הגלויות. כי אויר העולם דחוס בקליפות לאין מספר כחול הים, והצדיקים הללו עוטפים אותנו בכעין ענני כבוד, ובכל רגע מכניסים באויר העולם זכויות בכדי שיהיה לנו קיום. הם בבחינת סגורים כנגד הקטגוריה הקשה שיש בעולם. בכל נשימה יש קטגוריה נוראה. והם מקבלים את כל אבני הבליסטראות של הקטגוריה וכל העולם נהיה סגוריה, ומאותו אויר שהם מכניסים בעולם אנו חיים. אבל הם גם דורשים מאתנו, שכמו שהם היו ג"כ במדריגה שלנו ובעקשנות חזקה הם ניצחו עד שהגיעו לשלימות הבחינה של טמיר ונעלם, והגיעו לבחינה של טמיר ונעלם בבחינת אנוש, ו"נחנו מה", בבחינת "מה אני בורא אף אתה בורא". הם תובעים מאתנו את אותה בחינה, שגם אנו נגיע לאותו מצב כמו שהם. ואז כל הקטרוגים שמרחפים באויר העולם יתחסלו. הם יהיו אבודים. ואולם רק על ידי ביטול של תבנית גולם נוכל להגיע לבחינה של צדיק אמת.

אבל זה דבר מאד קשה, שאדם יעשה פעולה ולא יהיה לו שום חלק בה. שיהיה בטל ומבוטל כעפרא דארעא, "ונפשי כעפר לכל תהיה", זה רעיון מאד קשה. לכן הגלות כל כך ארוכה. ולכן יש מחלוקת בעולם, וזה שיש לו את הבחינה הזו מוכרח להתחבא בגלל שהבריות אינם מסוגלים לסבול את הריח שלו. באם הם יסבלו את הריח שלו אזי כל העולם יהיה במציאות הזו, בתבנית גולם, וממילא יתבטל המסך המבדיל בינינו ובין הצדיק אמת, שהוא בבחינת בורא, בבחינת עפר ואפר, ורק בזכותו יש לנו אחיזה נגד כל הקטגוריה. וכאשר יגיעו הכל לשלימות כמו

שיחת קודש ממורנו ורבנו זיע"א

366
א

המשך מעמ' קודש

אם אנו כולנו נתאחד ביחד נוכל להגיע לשלימות של הצדיק אמת. הרי לכל אחד יש בחינה אחת של שלימות ששם הוא לא פוגם, ואצל החבר יש פגם שאצלו אין בנמצא, וכאשר יהיו כולם באחדות כל אחד מושך את השני ומציל אותו מן הנסיונות. כי את הנסיון שיש לחבירו אין לו ואת הנסיון שיש לו אין לחברו, וכל אחד במה שאין לו נסיון הוא מושך את חברו ועוזר לו שיוכל להתחזק בענין שהוא הנסיון שלו. ואחד מביא את השני לשלימות, על זה נאמר "טובים השנים מן האחד כי אם יפול האחד יקים את חברו". ומתוך שהם נעשים אגודה אחת הם באים ל"לעשות רצונך בלבב שלם".

לכל אחד מאיתנו יש בחינה אחת של שלימות ששם אין את הקליפה שנמצאת אצל השני, ובפרט שיש חבורה של חברים זה ממש שלימות בדיוק כמו הצדיק אמת. אולם רק כאשר אין בחבורה שנאת חנם ולשון הרע אז יכול להיות שלימות של חבורה בבחינת צדיק אמת. ואז לא יהיו כאבים, וכשאינן כאבים הקליפה מתבטלת, כמו שאנו אומרים "והסר שטן מלפנינו ומאחרינו". "מלפנינו" זה הקליפה שלי, הנסיון שאני צריך לעמוד בו. ו"מאחרינו", זה הנסיון של החבר שאצלי הוא לא נסיון. מה שאצל אחד עומד ממולו - "מלפנינו" - פנים אל פנים, אצל השני הוא "מאחרינו" - אחור ולא פנים, אליו הנסיון הזה לא מגיע מלפנים, והוא סוחר את החבר שאצלו זה נסיון. ואז נהיה אצלם שלימות, ומתקיים בהם "והסר שטן מלפנינו ומאחרינו". על אחת כמה וכמה כאשר קיבוץ של יהודים חיים בכזה אופן, נעשה הקיבוץ הזה שלימות של הצדיק אמת, והצדיק אמת נוסף לו שלימות ע"י הקיבוץ הזה של היהודים. כי הצדיק אמת מתאחד אתם בבחינת "לך רד כי שחת עמך", ואז הוא מגיע לשלימות האיחוד של חציו לה' וחציו לכם, דהיינו שהחציו לכם נהיה חציו לה', וכל מציאות הבחירה מתבטלת בנשימה הזו, ואז מתלכדים כל הניצוצות שנדחו ונתפזרו בחטא עץ הדעת.

ולדעת כי גם כאשר הוא בא לידי נסיון - תמיד יהיה בו איזה התעוררות להכיר את היסוד שלו. כי אין הקב"ה בא בטרוניה עם בריותיו, ואת הנסיון הוא נותן לו לפי הלבוש שלו. ואז אפילו עם נפל, ואיך שנפל, הוא מבחין מהו היסוד שלו. למרות שבזמן הנסיון יש מאבק בין הקליפה ובין הקדושה, והקליפה רוצה להביא אותו לידי יאוש, ולהביא אותו לבחינת "רשעים מלאים חרטה", אבל תמיד תמיד יש באדם רושם של יסוד האין, וכאשר הוא לא מנסה להצטדק ולתרוץ את עצמו אז נשאר בו הרושם. והרושם הזה ישאר בו הלאה עד שיגיע לידי נסיון שכל הניצוצות שלו צריכים להתלכד, והוא צריך לעמוד בו כמו שהצדיק אמת עומד בנסיון בכל נשימה. באם אין לו את הנסיון הוא נמצא בצרה גדולה, כי הרבש"ע מפסיד כאן, כי כל התענוג שלו הוא מהצדיק אמת שעומד בנסיון. ומה שאנו מבקשים "אל תביאני לידי נסיון" זה רק בכדי שלא יהיה מצב של "שטף מים רבים אליו לא יגיעו".

ולעומתו זה שחי כל הזמן בבחינה של פחד מתוך הכרת המציאות שלו, אזי בשעה שהוא מגיע להתעוררות של הנסיונות - הגדול לפי גדלו והקטן לפי קטנו - הוא נאבק לא להגיע לבחינה של "רשעים מלאים חרטה" ולחשוב שזו פעם האחרונה ומחר אני כבר לא יעשה. רק להיפך, הוא יודע שהוא חי בסכנה וכל רגע הוא צריך לרחמים. אם הוא חי בתחושה כזו, אזי כשמגיע הנסיון הוא נדבק בבחינה של הצדיק אמת כפי המדריגה שהוא עומד בה עכשיו, והאור של הצדיק אמת קורן עליו כפי הבחינה שהוא נמצא בה עכשיו. הוא לא יכול לשאת את הקרינה של האור שהצדיק אמת מזריח עליו רק כפי אותה בחינה שהוא נמצא בה, כי מתוך חושך גדול אי אפשר לסבול אור גדול, וכל אחד הרי באמת מונח בחושך של מצרים, והוא לא מסוגל לצאת משיא החושך לשיא האור. לכן הצדיק אמת מקרין עליו את האור במידה שהוא יכול לשאת כפי בחינתו.

שיחת קודש ממורנו ורבנו זיע"א

366
T

המשך מעמ' קודם

מאוחדים הרבש"ע יעזור לנו שיפסק אצלנו הלשון הרע לגמרי, ולא יהיה בינינו שנאת אחים ושנאת חינם, והרבש"ע ישרה עלינו, ובנו יתמלא רצונו בבריאה לזכות אותנו בשלימות. כי כל רצונו בבריאה הוא "תהלה מקרוצי גושי חומר". מהמלאכים אין לו כלום. אדרבה, כל מה שהמלאכים עובדים את השי"ת ומהללים לו זה רק ע"י האנוש. וכאשר האנוש מגיע לבחינת שלימות זהו כבוד לה'. ועל זה נאמר "ישראל אשר בך אתפאר". בך אני מתפאר עם השלימות. כי המלאכים אמרו "מה אנוש", והרבש"ע אומר לבניו איתכם אני רוצה להגיע לשלימות, לבחינת "ונחנו מה".

ועל כן עלינו להיות בשלימות. ומה נקרא שלימות? פעם אחת לא לדבר לשון הרע על השני, ושלא יהיה שנאת אחים בינו. כשאנו נפגשים היצר הרע בא במלחמה להפריד בינו, ואנו מכניסים את הבחינה של האין שלנו וצוועקים לה' - "אליך זעקו ונמלטו בך בטחו ולא בושו". ואז יתקיים בו "והסר שטן מלפנינו ומאחרינו", ויהיה בחינה של שלימות הרחמים, כי כבר אין את השטן המקטרג בינו, ויהיה בחינת דביקות, ובחינת ליחד שם י-ה ב-ה ביחודא שלים בשם כל ישראל. ואז יהיה בחינת בית השלישי. ובודאי במהרה נגאל ע"י זאת הבחינה שנבקש מהרבש"ע שלא נגיע לשנאת אחים ולשון הרע.

אך לדאבונינו הניצוצות שנדחו בחטא עץ הדעת הם עדיין בגלות בגלל שקשה להגיע לכוון חבורה. כי כל אחד צריך עבודה רבה להתבטל עד שיגיע לבחינת תבנית גולם. אבל עכשיו זה זמן שאנו בהתרוממות (בזמן שמחתנו) והעת שונה מימות החול. עכשיו השכינה נמצאת יותר אצל האדם היות שהיא רוצה להינות מזה שהיא תגיע לשלימות. ובעבור זה עשה הרבש"ע זמנים בהם יעשה האדם את חשבון הנפש שלו. בימים ההם הוא שחרר אותו מכל העבודות שלו - בחינת שמיטה - בכדי שישב ויחשב את חשבון הנפש שלו. אם ע"י ספרים, או ע"י עבודה, או כל מיני סיבות שהרבש"ע שולח לאדם. רק בזמן שכוה האדם יכול להתרומם. ובפרט חבורה של יהודים שהם מאוגדים יחד הרבש"ע משרה את השכינה על החבורה הזו באמצעות הבחינה של צדיק אמת, שהוא נהיה בחינה של "הס קטיגור וקח סניגור מקומו".

וכשאנו כולנו נתאחד יחד, ונאהב אחד את השני, ולא נדבר לשון הרע אחד על השני. ולמרות שלא לדבר לשון הרע זה נסיון מאד קשה היות שההרגל מביא לדבר, אבל באותו זמן של הנסיון שהאדם מדבר לשון הרע יש לו כאב עמוק שנותר לו רמז לא לדבר. ואם אנו נהיה ביחד אזי בכל אחד יש בחינה אחרת של לדבר לשון הרע ואחד יסחוב את השני שלא לדבר. ואם נתחזק ונשאיר

שהשמחה במעונם

הר"ר יעקב יוסף הירשלר ומשפ' לאירוס' הבן
הבה"ח אברהם שמואל הירשלר לאירוסיו
הבה"ח יצחק סיגל לאירוסיו

י"ל ע"י
מערכת החברותא
רח' עדיני 3
02 - 5829688 ☎
פקס: 02 - 5325477
ת.ד. 5080
ירושלים 91050

לעילוי נשמת מוה"ר ר' אשר ב"ר אריה מרדכי זצ"ל זי"ע

